

**Зейкан
Олександр
Юрійович**

Кандидат геологічних наук,
фахівець у сфері геофізичних
досліджень, управлінець

Народився 2 квітня 1954 р. у м. Берегове Закарпатської області. Трудову діяльність розпочав у 1971 р. робітником гідро-геологічної партії Закарпатської геологорозвідувальної експедиції Мінгеології УРСР.

У 1977 р. Олександр Зейкан закінчив ІФІНГ за фахом «Геологія і розвідка нафтових та газових родовищ». Протягом 1977–1980 рр. був інженером-геологом Київської геофізичної розвідувальної експедиції Українського виробничого об'єднання «Укргеофізика», пізніше — начальником партії Київської геофізичної розвідувальної експедиції ВГО «Укргеофізика».

З 1988 до 1990 р. Олександр Юрійович очолював адміністративно-господарську базу нафтопошукової експедиції об'єднання «Зарубіжгеологія» у Ємені. Після повернення з відрядження працював заступником начальника Київської геофізичної розвідувальної експедиції ДГП «Укргеофізика», а наступні два роки — заступником генерального директора з економіки ДГП «Укргеофізика».

У 1996–1997 рр. О. Ю. Зейкан був директором із геофізики АТЗТ «Надра» УНГК «Укрзарубіжнафтогаз», а в 1997–1998 рр. — головою правління ЗАТ «Укрнафтогазгеофізика».

Протягом 1998–2005 рр. він очолював Київську геофізичну розвідувальну експедицію ДГП «Укргеофізика». В 2005–2006 рр. обіймав посаду генерального директора ДГП «Укргеофізика», упродовж 2006–2008 рр. — генерального директора ТОВ «Вікоіл ЛТД», з 2008 до 2010 р. — генерального директора ДГП «Укргеофізика». Під його керівництвом ДГП «Укргеофізика» та геофізична компанія «Вікоіл ЛТД» успішно завершили кілька проектів з геологорозвідки на нафту і газ на Близькому Сході, зокрема в ОАЕ та Ємені.

З 2010 р. О. Ю. Зейкан — директор Департаменту з видобування газу та нафти НАК «Нафтогаз України». Бере участь у формуванні стратегії і напрямків діяльності компанії, нарощуванні ресурсної бази, обґрунтуванні перспектив освоєння нетрадиційних ресурсів газу, впровадженні прогресивних систем і технологій розробки нафтових та газових родовищ, переробки вуглеводнів, а також у співпраці з провідними компаніями, зокрема з «ENI» (Італія), «ExxonMobil» (США), ВАТ «Газпром» (Росія), «RWE Dea AG» (Німеччина), «Total» (Франція) та «Shell» (Нідерланди).

У 2011 р. захистив кандидатську дисертацію «Інтегральна геолого-геофізична модель глибинної будови центральної частини ДДЗ із позиції перспектив нафтогазозносності».

Олександр Юрійович має 17 опублікованих праць. Він — член Європейської асоціації інженерів-геологів і геофізиків (EAGE).

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, пам'ятним знаком Державної служби геології та надр України «За вагомий внесок у розвиток геологічної галузі України», медаллю «За трудову відзнаку», почесною відзнакою НАК «Нафтогаз України» III ст. Він — заслужений працівник промисловості України.

**Зелізний
Андрій Михайлович**

Кандидат технічних наук,
член УНГА, фахівець у галузі
нафтопереробки та нафтохімії і
нафтохімічної термінології

Народився 30 жовтня 1919 р. у с. Ліщин Бібрського повіту Львівської області. У 1944 р. закінчив хімічний, а в 1950 р. — нафтовий факультет ЛПІ (спеціальність «Хімічна технологія переробки нафти та газу»). У 1944–1946 рр. працював учителем. З 1950 до 1952 р. Андрій Михайлович був старшим лаборантом, протягом 1952–1954 рр. — асистентом, а в 1954–1957 рр. — старшим викладачем кафедри технології переробки нафти та газу.

У 1956 р. захистив кандидатську дисертацію «Виробництво ацетилену окиснювальним піролізом метану».

З 1957 до 1992 р. А. М. Зелізний працював доцентом на кафедрі хімічної технології переробки нафти та газу ЛПІ. Упродовж 1992–1996 рр. він обіймав посаду старшого наукового співробітника науково-термінологічної лабораторії Технічного комітету стандартизації термінології Держстандарту і МОН України при ДУ «Львівська політехніка».

Наукові дослідження А. М. Зелізного присвячені високо-температурним процесам піролізу вуглеводнів, зокрема одер-

жанню ацетилену окисдаційним піролізом природного газу, розділенню нафтових дистилатів екстракцією, виготовленню змащувально-охолоджувальних рідин. Він встановив основні закономірності масштабування реакційних апаратів процесу, виявив гетерогенно-гомогенний механізм реакції та відсутність рівноваги водяного газу при окисдаційному піролізі метану. Найважливішим досягненням вченого є розробка способу захисту вогнетривкої стінки реактора від розтоплення гарячими продуктами окиснення через перенесення найгарячішої зони до центру струменя суміші метану з киснем. Ці заходи стали вирішальними під час конструювання промислових реакторів, запатентованих і впроваджених у виробництво у Румунії, Великобританії, Німеччині.

Андрій Михайлович також вивчав теоретичні основи розділення багатокомпонентних нафтових систем екстракцією й адсорбцією. Було досліджено нові розчинники, їх суміші для селективного очищення оливних фракцій і виділення ароматичних вуглеводнів. Разом з учнями запропонував заходи для покращення роботи фурфурольного очищення оливних фракцій на Кременчуцькому НПЗ.

А. М. Зелізний приділяв увагу розвитку вітчизняної науково-технічної термінології. Став співавтором праць «Російсько-український словник із хемії та хемічної технології», «Російсько-український словник термінів і зворотів із технології нафти». Брав активну участь у роботі НТШ ім. Т. Г. Шевченка у Львові.

Був автором понад 160 наукових праць (серед них — чотири монографії, присвячені піролізу метану, каталізаторам процесів переробки нафти, неуглеводневим компонентам і високомолекулярним сполукам нафти), 24 навчально-методичних розробок. Отримав 11 авторських свідоцтв і патентів на винаходи.

Помер 14 листопада 1996 р.